

Kapitel 12

Sebastian var övertygad om att mordet på John Carlsson inte var ett van-sinnesdåd av någon psyksjuk rymling med kniv. Det var ett alldeles för otänkbart scenario. Den gänglige ynglingen måste ha mist livet på grund av sina kokainaffärer. Det sa sig själv. Sebastian funderade på vem i den undre världen som var kapabel att utföra en sån handling. Någon som John hade blåst eller satt dit för något? Eller som han kanske var skyldig pengar? Den vanligaste anledningen till uppgörelser mellan kriminella som slutade med mord berodde på just det. Att offret hade sålt ut någon av sina egna och lurat till sig stålar, var för girig eller hade glappkäft.

Sebastian skummade vidare i artiklarna i tidningens digitala textarkiv. Han tog en klunk kaffe ur den bruna pappersmuggen och svalde med en grimas. Fy fan. Den svartblaskiga vätskan hade kallnat. Han återgick till skärmen och läste vidare bland reportagen.

Sebastian skulle träffa Snäckan under eftermiddagen. De hade inte bestämt plats utan skulle höras senare om var de kunde ses utan att synas allt för mycket. Sebastian hoppades på det bästa. Var det någon som visste hur kokainförsäljningen fungerade vid Stureplan var det Snäckan. Hans kontaktnät var brett och under årens lopp hade han lärt känna de flesta i den geggiga nattklubbsröran. Snäckan hade koll på alla. Från societeten kring kungabarnen till de mest kriminella som rörde sig på inne-krogarnas röda mattor. Han hade gått med på att snacka, men den här gången ville Snäckan ha stålarna på en gång. Utan att ha tackning för det sa Sebastian att det inte var några problem. Han hade inget val. Uppgifterna om John Carlssons inblandning i knarkhandeln på Stureplan var avgörande för om han skulle kunna fortsätta gräva vidare i storyn.

Mackan Melander grymtade när Sebastian berättade om upplägget. Som vanligt lyfte nyhetschefen inte blicken från sin skärm.

– Vet du hur mycket stålar vi har pröjsat dina tipsare den senaste måna-den?

– Ja, en hel del. Men de är riktigt bra källor. Jag lovar att vi kommer att få nytta av dem.

Mackan fortsatte att slå på sitt tangentbord. Bokstäverna på knapparna A, F och G var utslitna av hans hårda pekfingervals.

– Hur mycket vill killen ha då?

Sebastian kände på sig att summan skulle väcka reaktion och svarade snabbt.

– Inte så mycket. 5 000.

– 5 000! Det var väl ändå att ta i?

– Han vill snacka och har information. Men bara om han får stålarna. Jag vet att det kommer ge något och känner på mig att det finns en hel del i den här storyn som vi kan rota i.

Mackan lyfte blicken, tittade skeptiskt på honom och drog ett djupt andetag.

– Okej, jag skickar iväg ett mail till ekonomiavdelningen. Men se nu för fan till att det blir något av detta i tidningen.

Sebastian kunde inte låta bli att skratta.

– Nej, jag ska ge dig ett scoop.

Han kunde hämta ut pengarna i receptionen en timme senare.

Innan mötet försökte Sebastian läsa in sig på knarkhandeln i Stockholm. Textarkivet gav inte mycket. Dagbladet hade bara gjort ett par ytliga nedslag i det som tidningen beskrev med ord som drogräsk och kokainorgier. Men artiklarna kom aldrig i närheten av den sanning han sökte. En artikel handlade om en knarkrazzia på en av krogarna där flera vänner till kungabarnen hade gripits. Rubriken fick honom att rysa.

”VICTORIAS VÄNNER TOG KOKAIN PÅ INNEKROG”

Sebastian kände hur obehaget kom krypande. Påminnelsen om hur han själv hade nyttjat droger under helgen var allt annat än behaglig. Tankarna snurrade. Förr eller senare skulle han få käka upp den idiotiska handlingen. Hans magkänsla slog sällan fel.

Efter en kvart hittade Sebastian en två år gammal artikel i DN som beskrev hur kriminella grupper var specialiserade på olika droger. Amfetaminsmuggling sköttes av människor med kopplingar till Nederländerna, Polen och de baltiska länderna. På plattan vid Sergels torg sålde västafrikaner vitt heroin till pundarna. Det vanliga heroinet hanterades av nätverk från Kosovo och Turkiet, medan kriminella organisationer som mc-gäng hade monopol på kokain och cannabis. Hierarkin i den undre världen var stenhård och byggde på förtroende, respekt och lojalitet. I det avseendet inte olik den italienska maffian, som på ett krypande och skräckinjagande sätt ingjuter rädsla i sina nätverk där ingen individ är oersättlig. Försäljarna var bara småfiskar och hade ingen koll på det som hände ovanför dem. Langarna styrdes av en mellanchef som kontrollerade deras verksamhet och rapporterade upp till en avdelningschef, som i sin tur var den enda kontakten med ledningen.

Höjdarna i organisationen höll sin verksamhet på avstånd. En naturlig försiktighetsåtgärd om polisen skulle slå till. Ju färre som visste vem som stod bakom organisationen desto bättre. Utåt sätt bedrev dessa affärsmän ofta en framgångsrik och på ytan laglig näringslivsverksamhet, inte sällan inom bygg- eller fastighetsbranschen. På visitkortet lyste titlar som advokat, vd, konsult, förvaltare och entreprenör. Makthavarna i Stockholms undre värld ägde pompösa Östermalmsvåningar, körde vräkiga stadsjeepar, åt middagar på Sturehof och hade på ytan välordnade familjeliv där barnen gick i stans bästa privatskolor. Om man inte visste skulle man aldrig misstänka att de charmiga affärsmännens lyxiga tillvaro finansierades med kapital från drogträsket.

En langare som John var viktig i organisationens verksamhet, men kunde lätt offras om det så krävdes. Langarnas enda uppgift var egentligen bara att sälja så mycket de kunde – och veta så lite som möjligt. Och så skulle de hålla käften. Togs de av narkotikaspan var instruktionerna tydliga. Avslöja aldrig dina kontakter eller kunder. För att minimera riskerna fick langarna bara knapphändig, om någon, information om vem deras uppdragsgivare var.

Den undre världen visste hur de skulle suga in killar som John. Att göra karriär inom drogindustrin förutsatte att man redan befann sig i ett utanförskap. Antingen i samhället eller på ett mer privat plan. En del av langarna hade dragit på sig stora skulder och ville desperat känna sedelbuntar i fickorna igen. Många var själva knarkare och kunde genom det lönande extraknäcket både finansiera sitt eget missbruk och tjäna pengar på andras. Försäljarna värvades av mellancheferna som lockade in langarna med löften om feta stålar och ett glamoröst liv. John Carlsson var perfekt. En vilsen yngling som tappat tron på samhället, sina föräldrar och den värld han levde i. En missbrukare som dessutom hade alla nödvändiga kontakter i kretsarna på Östermalm där kokain går åt som smör i solsken.

Sebastian ringde till krimredaktionen för att försöka få svaren på det han inte hittat i arkivet. Efter fyra signaler gick Hasse Kvists mobilsvaret igång: "Hasse Kvist, kriminalreporter på Dagbladet. Lämna namn och nummer så ringer jag upp." Sebastian harklade sig och försökte låta lagom myndig.

– Tja Hasse, Sebastian på nöjet här. Jag sitter fortfarande och klurar på John Carlsson-mordet. Skulle behöva fråga dig lite saker. Vore toppen om du kan ringa. Tack.

Sebastian sträckte på sig. Var stel efter flera timmar framför skärmen. Han gäspade, kände sig trött. Luften var kvav och alldeles för torr. Hundratals surrande datorer under ett och samma tak sög upp allt syre. Redaktionen hade klagat hos ledningen, som tillsatt en utredning. Det var flera

månader sedan och det var få som trodde att tidningen skulle investera i ett nytt luftsystem. Det var pengar de kunde lägga på annat.

Sebastian gick till rökrummet, tände en cigg och tittade ut över redaktionen. Det var lunchtid och tidningen började fyllas med 13-reportar; det gäng slitvargar som tjänstgjorde i fem dagar varannan vecka mellan 13.00 och 21.00. De flesta kånkade runt på tidningens kombinerade ryggsäck och datorväska. En vikarie, vars namn Sebastian hade glömt, gäspade kraftigt när hon plockade upp sin Mac ur väskan. Hon var knappt 30, men såg äldre ut. Trött. Överviktig. Ful. Och klädd i en sån där stickad tröja med en palestinasjal kring nacken. Sebastian konstaterade krasst att han inte ville byta jobb med henne. Eller kläder för den delen heller.

Allmänreportrarna hade visserligen varierande arbetsuppgifter och kunde få räkna med att skriva om allt från försvunna katter till mordrättegångar. Men det var ett stillasittande skrivbordsgöra där journalisterna ofta tvingades sitta fastklistrade vid sina telefoner och skriva beställningsartiklar där vinklarna redan var förutbestämda av nyhetscheferna. Det fanns förvisso undantag. Som när helvetet brakade loss och exempelvis svenskar var inblandade i stora katastrofer. Eller om någon svenska hade våldtagits på Cypern. Då fick 13-reportrarna damma av sina pass och ge sig av på så kallade brandkårsutryckningar. Det hände inte så ofta; kanske ett par gånger per år. Sebastian föredrog att vara självgående, arbeta under hyfsat fria tider och framförallt – jaga fram sina egna nyheter. Det fanns inget som kunde mäta sig med känslan av att själv få skapa en nyhet som ledde till löpsedeln och tidningens framgång. Nu var det flera dagar sedan han hade fått ett löp och kände suget efter att leverera igen.

Linus Karlberg tittade in i rökrummet på väg till sitt 13-möte.

– Sebastian, hur gick det med den pippande sångerskan?

– Jodå, hon bekräftar bråket, men påstår att det är hennes tvättmaskin som låter.

– Tvättmaskin?

Redaktionssekreteraren skrattade högt. Sebastian kände sig nöjd och tog ett bloss.

– Jag vinklar på schlagerdrottningens sexbråk med grannarna. Hon gav fantastiska citat, så knäcket är mer än hemma. Du kan läsa det i inmappen.

– Toppen, då ritar jag in det i tidningen, sa Karlberg och hastade vidare.

Sebastian gillade nöjesavdelningens andrechef. Karlberg var en trevlig jeppe som tidigare arbetat som reporter. Men. Som en hel drös andra journalister var han bara en hyfsad medelmåtta. En journalist som klarade av att göra det cheferna sa till honom, men som aldrig lyckades eller ansträng-

de sig för att göra några egna scoop. Hans löpsedelsstatistik var långt ifrån imponerande. Däremot var Karlberg en social fena och som kalenderbitare en duktig organisatör. Förvisso en stövelslickare som begravt tungan i arset på cheferna sen han blev anställd. Men Sebastian kunde inte irritera sig på det; det var snarare en regel än ett undantag bland flera av journalisterna han kände. I många fall visade det sig också vara en bra strategi om du ville göra chefskarriär inom kvällspressen. Som trogna hundar belönade ledningen de som höll ut, skötte sig och avgudade tidningen över allt annat.

Karlberg utsågs till redaktionssekreterare för ett par månader sedan, efter det att 37-åriga Berit Svensson hade fått psykiska problem och blivit sjukskriven på grund av överansträngning. När hon kom tillbaka skulle stackaren få börja halvtid och antagligen petas till en mindre prestigefylld post på tv-redaktionen eller söndagsbilagan. Vad skulle hon säga? Hon hade inget val.

Med tanke på det hetsiga tempot och den närmast fanatiska inställningen till uppgifterna på tidningen var sjukskrivningarna vanliga på Dagbladet. På nöjet hade majoriteten av reportrarna varit utbrända och tvingats ta ledigt. Men det var inget vare sig kollegorna eller cheferna ville prata om. I stället fylldes styrkorna på med hungriga vikarier som arbetade halvt ihjäl sig under dygnets alla timmar för att försöka få en fast anställning. Sebastian kunde inte låta bli att tänka på första världskrigets skyttegravsrig där befälen skoningslöst offrade horder av unga män. De som höll ut belönades, resten glömdes bort och fick tyna bort i ett anonymt töcken. Att misslyckas på en tidning som Dagbladet var inget alternativ. Mottot: "Du är inte bättre än din senaste artikel" gällde, och för att ligga på topp krävdes ett närmast omänskligt engagemang. En rad kompetenta reportrar hade under årens lopp dränkt sina psykiska påfrestningar i sprit. Så småningom tvingades de söka vård för det också. Tillbaka på tidningen väntade degrading och inre tjänst. I bästa fall.

Sebastian hade hört om Kent Mogren som under 90-talet var tidningens stjärnreporter nummer ett. I tio års tid levererade han hundratals säljande löp med bravur, innan han med stor framgång avancerade till både bilagechef och nyhetschef. Men påfrestningarna blev hårda. När hans fru lämnade honom dränkte Mogren sitt misslyckande på krogen. Hans alkoholkonsumtion var redan hög och efter ett par månader på kvarterskrogarna var han fast i spriten. Två år senare, efter sin andra behandling för alkoholmissbruk, föll han dit igen. En kulen januarimorgon kom Mogren sluddrande in på redaktionen med en halvtom whiskyflaska i handen. Han krävde att få tala med chefredaktören och skrek i vredesmod ut hur Dagbladet hade förstört hans liv. Sen den dagen arbetade Kent Mogren på arkivet. Ledningen gav honom ett sista ultimatum. Håll dig nykter eller få sparken.

Sebastian lämnade rökrummet och beställde en taxi. När han passerade receptionen kvitterade han ut pengarna som Snäckan skulle få. Receptionisten, en söt brunett med smilgropar, log när han skrev under. Sebastian fyrade av ett leende som svar. Kanske, tänkte han, hade hon sett honom på Konkurrentens löpsedel? Sebastian sög på tanken i hissen. Det kanske fanns en mening med att han hamnade där trots allt. Skulle han få knulla mer nu?

Utanför Dagbladets redaktion blåste det svalkande i sommarhettan. Han tittade upp mot den stora skylten med tidningens logotyp utanför entrén och tände en ny cigg. Det här var hans dag. Nu skulle Sebastian Nygren ut och jaga nya scoop.